

Марині

Ірина Цілик

Ти знов навідалась на чай.
Дешеві сигарети смокчемо.
Моєю свічкою скуйовджене
Твоє волосся. Дзеленчав
Непевний дзвоник. Я мовчу.
Хвилини, роками заборгованих,
В твоїх очах, ненагодованих,
Туманні спомини лічу.
І ти мовчиш. Твоя вуаль
Зітханням частим заколисана.
В твоїй кишені — знову писана
З натури дівчинка-печаль.
Ти дівувала у вікні,
І без мого сліпого відома,
Така реальна, та невидима,
Шукала спільницю в мені.
Аж раптом — дзень! — на вікнах лід.
Я знову наодинці з тишею...
"Марино, ти мене залишила?!" —
фіранкам зляканим у слід...